

OBČASNÍK SPUSA

ZÁŘÍ 2013

číslo 10.

SPOLEČNOST PŘÁTEL USA – SOCIETY OF FRIENDS OF THE USA
ČESKO-AMERICKÝ KLUB – THE CZECH-AMERICAN CLUB
POBOČKA PRAHA – hlavní město

Je Islám hrozbou? Autorem následujících slov je *Dr. Emanuel Tanay*, známý a vysoce uznávaný psychiatr. Jeho rodina patřila před druhou světovou válkou k německé aristokracii a vlastnila tam řadu průmyslových podniků i nemovitostí. Když byl tázán, kolik Němců bylo skutečnými nacisty, odpověděl způsobem, který může být určující i pro náš postoj k podobnému fanatismu: „*Velmi málo lidí bylo skutečnými nacisty, ale mnoho dalších se radovalo z návratu německé hrdosti a další byli příliš zaneprázdněni, než aby je to zajímalo. Byl jsem jedním z těch, kdo pokládali nacisty za bandu bláznů. Takže většina se prostě stáhla a umožnila tím, aby se to vše stalo. Pak, dříve než jsme to zjistili, nás měli v hrsti, ztratili jsme kontrolu a nastal konec našeho světa. Má rodina ztratila všechno. Já sám jsem skončil v koncentračním táboře a Spojenci rozbili mé továrny.*“

Dnes nám znovu a znovu různí experti opakují, že Islám je náboženství pokoje a že velká většina muslimů si přece přeje jediné žít v míru. I když toto laické ujišťování může být pravdivé, nemá pražádný význam. Je to šidítka, které má umožnit, abychom se cítili lépe, a také aby se poněkud zmenšil psychický účinek fanatického řádění ve světě ve jménu Islámu. Je skutečností, že v současné fázi dějin vládnou Islámem fanatici a vedou každou z 50 válek, které zuří ve světě. Systematicky masakrují křesťany či příslušníky domorodých kmenů v Africe a postupně utápějí kontinent v přívalu Islámu.

Jsou to fanatici, kteří spouštějí exploze bomb, usekávají hlavy, vraždí nebo zabíjejí z důvodů cti. Jsou to fanatici, kteří přebírají mešitu po mešitě. Jsou to fanatici, kteří se zápalem šíří kamenování a věšení obětí, znásilňování, zabíjení, polévání žen kyselinou apod. Jsou to fanatici, kteří učí mladé zabíjet a jak se stát sebevražděným zabijákem. Obtížně měřitelnou skutečností je, že mírumilovná mlčící většina je sice vyděšena, ale je podobně jako v Německu zcela vyřazena.

V komunistickém Rusku obyvatelé chtěli žít v míru, ale přesto komunistické Rusko bylo odpovědné za vraždu asi 20 milionů lidí. Mírumilovná většina byla irelevantní a umlčena. Ohromná populace Číny byla rovněž mírumilovná, ale čínským komunistům se podařilo zabít asi 70 milionů lidí. Průměrný Japonec před druhou světovou válkou rozhodně nebyl sadistickým válečným štváčem. Přesto si Japonsko vražděním a krveprolitím razilo cestu Jihovýchodní Asii v orgii zabíjení, které zahrnovalo systematické vraždy 12 milionů čínských civilistů; většinou byli zabiti šavlí, lopatou nebo bajonetem. Kdo by mohl zapomenout Rwandu, která se zhroutila v krvavém zabíjení. Není snad možno tvrdit, že většina Rwandanů byli mírumilovní lidé?

Poučení z historie jsou často neuvěřitelně jednoduché, ale přes všechny naše schopnosti logického myšlení často přehlédneme nejzákladnější a zcela nekomplikované závěry: svým mlčením se mírumilovní muslimové stávají zcela irelevantními. Mírumilovní muslimové se stanou našimi nepřáteli, jestliže nepozvednou svůj hlas, protože se stejně jako *Dr. Tanay* jednoho dne se probudí a zjistí, že se dostali do područí fanaticů a že „*nastal konec jejich světa*“. Mírumilovní Němci, Japonci, Číňané, Rusové, Rwandané, Srbové, Afgánci, Iráčané, Palestinci, Somálci, Nigerijci, Alžířané a mnozí další zemřeli, protože mírumilovná většina nepromluvila, a pak již bylo pozdě.

Pro nás, kteří to vše sledujeme, aniž bychom se angažovali, platí, že musíme dávat pozor na jedinou skupinu, která se počítá mezi fanaticy, kteří nás ohrožují a ohrožují náš způsob života. Pedofily civilizovaný svět trestá, ale muslimové souloží i s 8letými dívkami a mají s nimi i děti. Podobně Mohamed, jejich prorok a vzor, měl také 8letou ženu.

Přeje si někdo z Vás, aby za dvě desítky let souložil nějaký muslimský muž s Vašimi vnučkami a pravnučkami, aby je kamenovali, zabíjeli, polévali kyselinou, prováděli ženskou obřízku? A konečně: každý, kdo pochybuje, že se jedná o závažnou záležitost, aniž by informoval ostatní, se podílí na pasivitě, která dovoluje, aby tyto problémy dál narůstaly.

Co nového v arabském světě – problematický nedostatek popravčích pro saúdskoarabské vězně odsouzené k smrti: Ministr spravedlnosti nyní plánuje zavést popravu zastřelením vedle obvyklého stětí. Není to ze soucitu, ale že z nedostatku popravčích nebyla vykonána řada plánovaných poprav. Od ledna 2013 bylo popraveno nejméně 40 lidí, poslední z nich letos 14. května. V loňském roce to bylo 76 osob.

Saúdská Arábie se řídí právem šaría a lidé odsouzení k trestu smrti jsou proto v souladu s islámským právem popraveni stětím mečem. Avšak stále méně lidí má zájem o „profesi“ popravčího, která vyžaduje značnou chladnokrevnost a dlouhé zaškolování v tom, jak správně zacházet s mečem. Saúdský ministr spravedlnosti si v oběžníku stěžoval na nedostatek pracovníků vyškolených tak, aby dokázali používat meč. V království se tak musí soudy přetahovat o popravčí, kteří cestují po celé zemi, kde vykonávají takové rozsudky. To však celý justiční systém zpomaluje. Aby se věci urychlily, vydalo ministerstvo spravedlnosti příkaz, který soudům umožní

nechat odsouzené zastřelit, i když tato metoda není islámská. Ve skutečnosti však nedostatek kvalifikovaných popravčích tempo poprav v Saúdské Arábii nezpomalil. Od počátku roku 2013 bylo popraveno nejméně 40 lidí. K poslední popravě došlo 14. května v Najranu na jihozápadu země. Jednalo se o zločince Maneha al-Daena, který byl odsouzen k smrti za to, že ubodal muže z téhož kmene. Loni bylo v království popraveno 76 lidí.

Již řadu let se významné lidsko-právní organizace a mnohé západní vlády snaží přimět saúdské království k tomu, aby zavedlo spravedlivější soudní procesy a méně kruté poprav. Saúdská Arábie je jedinou zemí na světě, kde může být poprava stětím vykonána na veřejnosti. Trest smrti se uplatňuje v případech vraždy, ozbrojené loupeže, znásilnění, obchodu s drogami, ale též za čarodějnictví a sodomii.

Kruté jsou i tresty za méně závažné trestné činy jako krádež a ideologické zločiny, které kromě vězení může být i veřejné bičování nebo useknutí ruky či nohy.

V nedávné době vyvolal v zemi řadu diskusí případ dvou mužů, Libanonce a Saúda, odsouzených k šesti letům vězení a 300 ranám bičem za to, že obrátili mladou ženu na křesťanství. Byli odsouzeni navzdory tomu, že tato mladá žena, která uprchla do Švédska, oba muže na videonahrávce hájila a řekla, že konvertovala bez donucení. (res.claritatis.cz – zpráva z 29.6.2013)

Edwaed Snowden, hrdinas nebo padouch, Daniel Raus: Bývalý zaměstnanec amerických tajných služeb vyvolal debatu, zda je důležitější právo na soukromí, nebo bezpečí před terorismem. Média jsou plná případu Edwarda Snowdena. Tento bývalý zaměstnanec amerických tajných služeb zveřejnil informace o programu, umožňujícím sledování kohokoli na internetu. Jde o program, který má předcházet teroristickým útokům, Snowden s ním ale nesouhlasí a chce o podobných praktikách vyvolat veřejnou debatu. Komentář k jeho případu nabízí Daniel Raus.

Jméno Edwarda Snowdena zná celý svět. Kdo se v něm ale vyzná? Je to zrádce, jak to tvrdí americká prokuratura? Nebo hrdina, jak ho vidí obdivovatelé? Je to hluboký myslitel, jak to říká jeho otec? Nebo naivní hlupák, jak si to myslí ti, kdo ho mají v rukách? On sám o sobě tvrdí: „*nejsem zrádce ani hrdina, jsem Američan*“.

Případem Snowden se zabývají psychologové, stratégové i politici. Jsou jeho otázky namístě? Je to idealista, který napáchal obrovské škody? Pokud ano, jak ho trestat? A hlavně, jak předcházet opakování jeho případu?

Abychom alespoň trochu pochopili jeho motivaci, musíme se podívat na klíčový rozhovor, který poskytl po útěku do Hongkongu americkému novináři Glennu Greenwaldovi. Odpovídal na otázku, proč se člověk jako on rozhodne s obrovským rizikem postavit proti své vládě? Proč ani ne 30letý chlapec opustí atraktivní přítelkyni, příjemný život na Havaji a zaměstnání s ročním platem 200 000 dolarů? Kvůli zveřejnění tajných informací? Proč se tento americký buddhista pustí do ztraceného boje?

Snowden popisuje svoje ideály. Jako zaměstnanec tajných služeb mohl sledovat na internetu kohokoliv. Mě nebo vás, federálního soudce či amerického prezidenta. A to podle něj nemá rozhodovat stát, ale veřejnost. Proto vše zveřejnil, s vědomím, že do smrti bude štvancem.

Jak už to ale chodí, bojovník za svobodu podcenil realitu. Nejdřív požádal o azyl Island, neboť prý sdílí jeho hodnoty. Tam ho odmítli, takže utekl do Ruska, jež má k oněm hodnotám asi tak daleko, jako matička Země k Marsu. Ostatně, prezidenta tam dělá bývalý agent KGB Vladimir Putin, který si mne ruce a tvrdí, že Snowden je nechtěný vánoční dárek.

Osud idealisty je tedy poněkud tristní. Ve snaze nastolit důležité otázky kolem lidských práv se spojil s těmi, kdo po nich vesele šlapou. To už je možná lepší sebrat odvalu a hájit se před americkým soudem. Tak nějak by to přece udělal Američan...

(www.plus.rozhlas.cz)

Edward Snowden usiluje o vstup mezi veterány KGB – Bill Gertz: Takový krok by nejspíš změnil Snowdenův statut whistleblowera na statut špióna přeběhlíka. Uprchlý dodavatel Národní bezpečnostní agentury (NSA), Edward Snowden, požádal o přijetí do skupiny bývalých členů ruské výzvědné a bezpečnostní služby, jak tvrdí její předseda Alexej Lobarev. Účast ve svazu bývalých výzvědných, bezpečnostních a policejních důstojníků KGB by pravděpodobně změnila postavení Snowdena z nepravosti odhalujícího whistleblowera na vyzvědače, který přešel na druhou stranu.

Alexej Lobarev, předseda skupiny jménem „*Veteráni Siloviki*“, což je doslova „*muži moci*“, sdělil v pondělí 22. července jednomu novinářskému zdroji, že Snowden, který strávil měsíc v jednom tranzitu moskevského letiště, požádal o členství ve skupině. Státem řízená tisková agentura RIA ve středu ohlásila, že Ruská federální služba pro migraci vydala Snowdenovi úřední dokument, který mu dovoluje opustit tranzitní zónu moskevského letiště Šeremetěvo, jakožto součást dohody s celní službou.

Ariel Cohen, specialista na Rusko u Heritage Foundation, řekl, že spojení se skupinou bývalých důstojníků KGB bude významnou etapou ve vývoji Snowdenovy aféry. V jednom mailu uvedl, že „*by to mohl být chyták nebo záměrný pokus o očernění bývalého pracovníka NSA. Ovšem pokud se to ukáže pravdivé, zařazuje to Snowdena jasně do kategorie přeběhlíků. Ať už jde o jakoukoli rétoriku whistleblowera – pokud jím opravdu Snowden je – ten člověk hledá spojení se skupinou, jejímž živobytím bylo provádět špionáž a škodit Spojeným státům. V Rusku*

se sotva najde skupina více protiamerická, než bývalí představitelé tajných služeb. Ti by si nepřáli nic více, než hýčkat Snowdena mezi sebou."

Podle někdejšího šéfa štábu NSA, Kennetha deGraffenreida, je vstřícnost bývalých představitelů KGB vůči Snowdenovi známkou, že bývalý pracovník má posloužit jako loutka v mezinárodním programu "aktivních opatření", politických operací s cílem poškodit Spojené státy. „*Jme zřejmě naprosto neschopni této hrozbě čelit*", řekl deGraffenreid v jednom interview a dodal, že *pochybuje o existenci protišpionážních programů FBI nebo CIA, se záměrem mařit takovéto protiamerické politické operace. DeGraffenreid řekl, že Snowden, tak jako svobodník Bradley Manning, obviněný z vyzrazení tajemství pro WikiLeaks, je součástí globální protiamerické sítě, která "se táhne od Ruska přes Čínu, Írán a Venezuelu k WikiLeaks a k Evropské unii – ke všem, kteří mají nekalé úmysly vůči USA. Snowdena v tomto využívají jako pěšáka a my, na rozdíl od dob studené války, nemáme možnost účinných protioopatření a politického boje."*

Snowden už dříve požádal 21 zemí o politický azyl a souhlasil se žádostí o dočasný azyl v Rusku jako s východiskem z nynější tísně. Americká vláda vyvíjí na Moskvu tlak ve věci vydání Snowdena do USA, kde je stíhán pro obvinění ze špionáže. Snowden, někdejší pracovník NSA pověřený správou počítačového systému, své možnosti přístupu do vnitřní sítě NSA využíval k získávání a předávání přísně tajných dokumentů. Ty odhalily, že NSA ve značném rozsahu prováděla sledování telefonních hovorů a internetové komunikace Američanů. Také zveřejnil tajné příkazy federálního soudu americkým telekomunikačním firmám ohledně elektronického sledování.

Jak uvádí ruský obchodní deník RBK Daily, sdělil A. Lobarev, šéf někdejší skupiny důstojníků výzvědné služby, Snowdenovu právnímu zástupci Anatoliji Kučerenu, členu ruské vládní prezidentské rady pro lidská práva, v dopise z 18. července, že Snowden formálně požádal o začlenění do skupiny. Podle této zprávy chtějí „*Veteráni Siloviki*" uznat Snowdena jako „*kolegu*", který kdysi působil v rozvědce. Skupina chce navíc poskytnout humanitární pomoc Snowdenovi, drženému v tranzitní zóně moskevského letiště Šeremetěvo. Bývalí špióni chtějí Snowdenovi poskytnout přikrývku, baterie, nabíječku a případně i tablet, pokud ho Snowden bude potřebovat. „*Onehdy přišel elektronickou poštou dopis na adresu uvedenou na internetové stránce naší organizace,*" cituje deník Lobareva. Snowden v něm uvádí, že se chce spojit se skupinou a že „*potřebuje ochranu*". Podpis zní na jméno „*Edward Snowden*" a IP adresa dokládá původ zprávy ve státě Severní Karolína.

Lobarev ve zvláštním mailu Kučerenu sdělil, že „*po jednáních a mnohostranných konzultacích jsme určili pozici ohledně možnosti poskytnout Snowdenovi pomoc při řešení jeho sociálních a životních podmínek i právních aspektů. Na základě principů humanismu, s ohledem na bývalého představitele silového oddělení a cizího občana, který se ocitl na delší dobu v obtížné situaci, přespává nouzově a v nepohodlí neutrální zóny letiště, se na vás obracím se žádostí, abyste panu Snowdenovi při nejbližší příležitosti předali informaci o naší připravenosti poskytnout mu nezbytnou pomoc.*" Lobarev řekl, že Snowden nepočítal s tím, že uvázne v tranzitní zóně bez základních potřeb. „*Nový oděv, přikrývku, baterie pro napájení elektronických zařízení nebo zdroje pro nabíjení; možná potřebuje tablet kvůli kontaktu s rodinou. Jsme připraveni poskytnout mu toto všechno i jiné nezbytnosti,*" řekl Lobarev.

Snowdena popsal jako bývalého „*kolegu*", což je výraz, kterým v Rusku označují někoho ze stejné profese, ale neznamená to, že by Snowden spolupracoval s ruskou výzvědnou službou. „*Už jsme uskutečnili setkání s našimi severoamerickými protějšky a ti vyjádřili podporu našemu rozhodnutí.*" doplnil Lobarev. Lobarev ani Kučeren nebyli k zastížení pro komentář. Minulý týden Kučeren řekl novinářům, že Rusové pozorně sledují Snowdenovu překérní situaci a že mnozí mu nabízejí pomoc. Ženy mu nabízejí ubytování, ba i sňatek, zatímco muži finanční výpomoc. Mluvčí úřadu ředitele Národní výzvědné služby se komentáře zdržel.

Převzato z The Washington Free Beacon (freebeacon.com), 24/7/2013, přeložil Jozef Zummer.

Co nového v Evropě: Nyní se objevuje termín pozitivní rodičovství (viz Občanský institut: www.obcinst.cz). Jakousi laboratoří těchto novinek je Velká Británie. Občanský institut o tom uvádí, že je to oficiální britská vládní politika, doporučující rodičům vychovávat děti bez trestů a kritiky. Studie profesorky Helen Reecové z London School of Economics to ovšem podrobila kritice. Snaha být za každou cenu hodný a milý k dětem je obtížná, ne-li nemožná a vede k rodičovskému neúspěchu při výchově. Kromě toho to ničí vztah mezi rodiči a dětmi. Autorka vysvětluje, že to klade na rodiče nesplnitelné nároky, podle kterých jsou pak hodnoceni sociálními pracovníky nebo dokonce i soudy s následky, které mohou jejich rodiny poznamenat na celý život. Oficiální příručky uvádí, že i při projevech zlobivých dětí, dominujících tak celému okolí, se má reagovat klidně, mluvit o pozitivních věcech a povzbuzovat dítě, aby bylo samo sebou. Dle pisatelky jsou to mylné postoje, což samozřejmě víme také. Dále vysvětluje, že rodiče mají být při výchově milí, což se však nedá vždy vynutit. Teď se však každý nedostatek při výchově dá vysvětlit jednoduše tak, že *rodiče nebyli dostatečně pozitivní*. Vyzývá proto vládu k ukončení této politiky.

Doktorka Ellie Lee z univerzity v Kentu ji doplňuje: *Vzniklo přesvědčení, že výchova dětí je natolik složitá, že to nelze nechat jen na rodičích. Jediný, kdo z toho měl nějaký užitek, jsou profesionální rodičovští poradci. Neexistuje však jediný důkaz, že by z toho něco měli rodiče a jejich děti.*

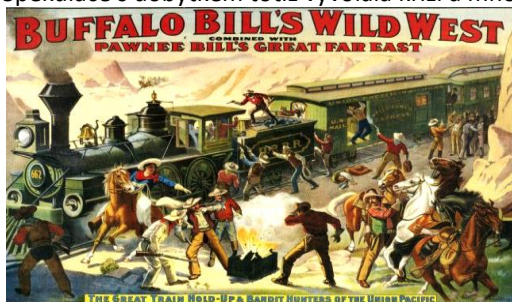
K tomu možno připomenout již téměř sto let starý poznatek našeho reportéra Kische o tom, že polovina lidí na světě se žije podvody všeho druhu. Na rozdíl od tehdejší doby jsou to nyní sofistikovaní odborníci.

Diskriminace tvrdou pěstí IRS: Ve Spojených státech je daňový úřad IRS nejobávanější institucí, dokonce ještě více než policie, protože má velmi širokou vyšetřovací pravomoc a poslední dobou zasáhl více než 500 subjektů. Masově byla tato organizace využita až v roce 2012 tak, aby zabránila ustavení jednorázových volebních neziskových organizací TeaParty, které tak nemohly vybírat finance pro zajištění účasti svých voličů. Peníze jsou v americké volební kampani totiž zcela prvořadé. Tím se dodatečně vyjasnila záhadná nesrovnalost mezi předvolebními průzkumy a propadem skutečné volební účasti voličů Mitta Romneyho, kdy mu překvapivě nakonec chybělo několik miliónů zdánlivě jistých hlasů. Politické zneužití moci IRS se jeví některým dokonce jako protiústavní. Veřejnost je navíc šokována vystupováním vedoucích úředníků IRS před vyšetřovacím výborem a hloubkou utajování. Je tak např. registrováno 157 návštěv šéfa IRS Dougla Shulmana v Bílém domě u prezidenta Obamy. S dalšími 165 návštěvami Sarah Hall Ingram, zodpovědné za řízení divize IRS, která se přímo zacílila na konzervativní skupiny, to činí celkových 322 setkání. Za prezidenta Bushe byla taková návštěva registrována jen jedna. Někteří z těchto důvodů navrhuji dokonce úplně zrušit IRS a místo toho zavést tzv. rovnou daň.

Osídlení divokého západu: Jednou z mimořádně zajímavých akcí bylo osídlení území na středozápadu USA. Symbolem byly postavy kovbojů a krytých vozů nových osadníků amerického západu, osamělých šerifů a různých desperádů. Byli inspirací nejen pro mnohé naše chlapecké hry, nesčetné filmy, ale i pro módu texasek apod.

Tuto situaci nastartovalo objevení zlata v Kalifornii v roce 1848. Během dvanácti měsíců propadlo zlaté horečce asi 100.000 lidí. Záhy mnoho dostavníků křížovalo Great Plains a následovalo prodloužení železnice. Ta vedla přes původní indiánské území a miliony emigrantů se pak hrnulo na západ. V roce 1865 stopař Jesse Chisholm, indiánský míšenec, s plným krytým vozem vyrazil přes indiánské území na západ s úmyslem koupit dobytek v Texasu. Pro jistotu se rozhodl označit si cestu hromadami hlíny, a to vždy po několika mílích. Po této vyznačené cestě následovali další a střet s indiány se stal zcela nevyhnutelný.

V Texasu stál kus hovězího dobytka pouhých 4 až 5 dolarů, ale na zpracovatelském severu, např. v Chicago, 40 až 50 dolarů. Kovbojové hnali po této cestě divoký dobytek celé dny. V noci se shromáždili kolem svých vozů a vyprávěli si místní příběhy, které se staly inspirací pro mnohé jejich písně. Po šestitýdenní cestě pak mzdu rychle utratili a hojně střelení jaksi patřilo k této situaci. První kovbojové sice s indiány celkem vycházeli. Měli zájem o hovězí dobytek a indiáni o bizony. Následovali však lovci bizonů a konflikty s indiány na sebe nedaly dlouho čekat. Siouxové se následně snažili tento proud nových osadníků zarazit, ale nové objevy zlata v Black Hills v Dakotě tuto situaci eskalovaly. Do tohoto konfliktu se pak zapojili i vojáci amerických kavalerií. Indiáni byli pak přemístěni a lovci bizonů tyto původní stáda zcela zdecimovali. Nicméně po nich následovali i kovbojové. Spekulace s dobytkem totiž vyvolala krizi a mnoho rančérů zbankrotovalo. V roce

1889 byla otevřena poslední rezervace na západě v Oklahomě a kovbojové se po tisících účastnili tohoto osídlení. Během 24 hodin byla volná půda již zcela obsazena. Tak 25 let po vyznačení západní cesty Chisholmem se vše změnilo. Indiáni byli poraženi a přemístěni, bizoni vyhubeni a bývalí zlatokopové se potulovali po horách. Menší úspěchy měli v Nevadě Montaně a Colorédu a v již zmíněné Dakotě. Do roku 1890 se státy USA rozšířily a obsadil se tak celý tento kontinent.

Díky laskavosti našeho Vzdělávacího střediska, rovněž i přes celé toto léto pokračovala **výuka angličtiny**, a to každý čtvrtek od 15.15 do 16.15 hodin. V letním období se však nekonalo **promítání filmů**, které jsme spojili s přátelským posezením a pohoštění. Nyní již máme nový monitor (TV s velkou úhlopříčkou) a zbývá odborné propojení s původním zařízením pro přehrávání a se zvukovou technikou. Bohužel se zatím nepodařilo splnit úkol z výroční členské schůze, které vyústilo v několik pozměňovacích návrhů současných stanov. Časově zaneprázdněný více-prezident, kolega Zdeněk Řeřich to odložil na listopad. Současně, pro některé, připomínám placení členských příspěvků (číslo účtu: 135 135 383/ 0300 Poštovní spořitelny, tj. kdekoliv na poště nebo z bankomatu). Uvítám i příspěvky do Občasníku. Zároveň děkujeme kolegovi Dufkovi **za zajištění webových stránek** – viz www.SPUSA.cz

Za pražskou pobočku Petr Jílek